

Arrest

nr. 333 888 van 6 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2 / 004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 21 oktober 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 315 872 van 4 november 2024, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 8 november 2024.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 september 2024 dient de verzoeker, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Nadat was gebleken dat de verzoeker op 30 augustus 2024 reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Polen, richten de Belgische autoriteiten op 30 september 2024 een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten, die op 2 oktober 2024, in toepassing van artikel 18, lid 1, onder c), van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of

een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), instemmen met dit verzoek tot terugname.

Op 21 oktober 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De verweerder besluit met name dat niet België, maar Polen de bevoegde lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen.

Deze bijlage 26^{quater} is de thans bestreden akte, die op 21 oktober 2024 aan verzoeker wordt ter kennis gebracht. Zij luidt als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: H.

voornaam: T. G.

geboortedatum: (...)1999

geboorteplaats: E(...)

nationaliteit: Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Polen (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer H. T. G., verder de betrokkene, die verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben, diende op 19.09.2024 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen persoonlijke identiteitsdocumenten voor. Hij geen eerder verzoek voor internationale bescherming te hebben ingediend, maar wel vingerafdrukken te hebben gegeven in Polen..

Op 27.09.2024 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij in juli 2023 Eritrea verliet en via Ethiopië naar WitRusland. De betrokkene verklaarde dat hij te voet Polen bereikte en dat hij via Duitsland doorreisde naar België. De betrokkene verklaarde dat hij in Polen een paar dagen werd vastgehouden door de politie en dat zijn vingerafdrukken werden genomen. Hij gaf aan dat hij na een paar dagen werd vrijgelaten en een plaats kreeg in een open centrum. Hij verklaarde dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Polen.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot een treffer in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 30.08.2024 een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen.

Op 30.09.2024 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 02.10.2024 stemden de Poolse autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene werd gehoord op 27.09.2024 en verklaarde religieus gehuwd te zijn met B. D. H., geboren op (...) 2002 in Tewro, Eritrea en wonende te E(...). Hij verklaarde geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. Hij legde tijdens dezelfde hoor een kopie van zijn identiteitskaart voor met nummer (...), afgegeven op 02.02.2022 te D. en geldig tot 01.02.2032 en een kopie van een verblijfskaart met nummer ZDC(...), afgegeven te D.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 27.09.2024 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat hij denkt dat België het beste land is voor hem en hij er een toekomst wil opbouwen. De betrokkene gaf aan dat hij niet terug wil naar

Polen omdat hij er werd gedwongen vingerafdrukken te geven en hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat Polen niet zijn keuze is. Wat behandeling betreft, gaf hij aan dat hij in Polen slecht werd behandeld en er gebeten werd door honden van de grenswachten. De betrokkene verklaarde dat hij problemen heeft met zijn rechterhand omwille van een bomverwonding, alsook slecht zicht aan zijn linkeroog.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Polen sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Poolse instanties stemden op 02.10.2024 in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de

verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond".

Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Polen ingediende verzoek als ingetrokken werd geregistreerd. Conform artikel 18(2) zullen de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. De Poolse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Polen ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Polen "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Polen partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Poolse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Polen sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Polen staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Poolse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 02.10.2024 hebben de Poolse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Polen. De betrokkene zal na overdracht in Polen zijn verzoek kunnen hervatten.

Polen onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat zij naar België kwam en hier een verzoek om internationale bescherming indiende omdat ze gelooft dat hier meer toekomst mogelijkheden zijn. We benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat haar verzoek dient te worden behandeld. Het dient verder te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie

van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Het dient verder te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

We wijzen erop dat Polen partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Poolse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Polen onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Polen, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusilowicz; Maja Lysien; Ewa Ostaszewska-Zuk, "Country Report: Poland – 2023 update", laatste update in 2024, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/poland>; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

De betrokkene verklaarde dat hij in Polen een paar dagen werd vastgehouden door de politie en dat zijn vingerafdrukken werden genomen. Hij gaf aan dat hij na een paar dagen werd vrijgelaten en een plaats kreeg in een open centrum. Wat behandeling betreft, gaf hij aan dat hij in Polen werd opgepakt en in een gesloten centrum werd geplaatst. Hij verklaarde dat hij er slecht werd behandeld. We merken op dat volgens het AIDA-rapport de Poolse wetgeving bepaalt dat een persoon in detentie kan worden geplaatst om de identiteit te verifiëren, informatie te verzamelen, een beslissingen te nemen of uit te voeren, om veiligheidsredenen en als er een risico bestaat dat de persoon zal onderduiken (blz. 87). We benadrukken dat de betrokkene verklaarde dat hij na een paar dagen werd vrijgelaten en we merken op dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat de betrokkene onrechtmatig en buitensporig lang in detentie werd gehouden.

Het rapport stelt dat er enkele bezorgdheden zijn over de toegang tot de procedure voor personen die terugkeren in het kader van de Dublin-verordening. Wanneer een verzoeker Polen verlaat voor er een beslissing werd genomen, kan zijn verzoek worden heropend en verdergezet als hij binnen de negen maanden naar Polen terugkeert. Als een verzoeker niet binnen de 9 maanden terugkeert, zal zijn verzoek afgesloten worden en kan hij bij zijn terugkeer enkel een volgend verzoek indienen. In dat geval zal het verzoek niet onmiddellijk op zijn inhoud worden beoordeeld, maar zal eerst een ontvankelijkheidsonderzoek worden uitgevoerd (blz. 37). We merken op dat de betrokkene op 29.04.2024 een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen en derhalve nog in de mogelijkheid is om binnen de termijn van 9 maanden naar Polen terug te keren.

Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers recht hebben op materiële opvang vanaf het moment dat ze zich aanmelden bij een van de initiële opvangcentra. Ze hebben recht op opvang gedurende de procedure om internationale bescherming en er wordt geen onderscheid gemaakt tussen de gewone, versnelde en ontvankelijkheidsprocedure (blz. 54). Het rapport stelt dat verzoekers de keuze hebben tussen een verblijf in een opvangcentrum of een grotere financiële tegemoetkoming en verblijf op de privémarkt (blz. 58). Er zijn volgens het rapport enkele praktische belemmeringen wat de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen betreft. Verzoekers dienen zich zelfstandig naar het opvangcentrum te begeven en moeten zich er binnen de twee dagen aanmelden. Indien zij dat niet doen, wordt hun verzoek afgesloten (blz. 54). De financiële steun voor verzoekers zowel in de opvangcentra als voor privéaccommodatie is vaak niet voldoende om hun kosten te dekken. De tegemoetkoming kan wel verhoogd worden door bv. in een opvangcentrum te werken (blz. 58-59). De omstandigheden in de Poolse opvangcentra zijn in het algemeen beter dan in het verleden, maar kunnen verschillen van centrum tot centrum (blz. 63-64).

We erkennen dat het AIDA-rapport zich ook kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Polen is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat hij denkt dat België het beste land is voor hem en hij er een leven wil opbouwen. Hij gaf niet aan in welke zin Polen geen veilig land zou zijn. De betrokkene gaf aan dat hij niet terug wil naar Polen. Hij verklaarde dat Polen niet zijn keuze is. Wat behandeling betreft, gaf hij aan dat hij in Polen werd opgepakt en in een gesloten centrum werd geplaatst. Hij verklaarde dat hij er slecht werd behandeld. We herhalen in dit verband allereerst dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Wat de behandeling in Polen betreft, merken we op dat de verklaringen van de betrokkene in dit verband vaag zijn en hij geen enkel begin van bewijs van onheuse behandeling aanbrengt. Verder wijzen we erop dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Poolse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

We wensen op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat de betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Polen. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft te concluderen dat de Poolse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscollèges in Polen. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Poolse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Poolse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte van vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Poolse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Poolse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Poolse grondgebied verblijven.

De betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Polen. Hij gaf aan dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Verordening (EU) nr. 603/2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene door de Poolse autoriteiten zou zijn verplicht vingerafdrukken te geven, kan derhalve niet als een onheuse behandeling worden beschouwd. Verder merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Dit betekent dat het Eurodac-resultaat aantoont dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen.

De betrokkene verklaarde een aantal zaken in verband met zijn gezondheid, zijnde een blijvende kwetsuur naar aanleiding van een bom en slecht zicht met zijn linker oog. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen

concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Polen verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Polen niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Polen van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

De Poolse wetgeving waarborgt de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers (blz. 71). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, zoals de afgelegen locatie van de Poolse opvangcentra en de taalbarrière. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert, is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers wanneer dit nodig is (blz. 71-73). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Polen en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Polen een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Poolse autoriteiten.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen met het arrest nr. 315 872 van 4 november 2024.

De verzoeker heeft, overeenkomstig artikel 39/82, §6, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig een verzoek tot voortzetting ingediend. Hij heeft tevens binnen de termijn, voorzien in artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, meegedeeld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

De procedure wordt bijgevolg verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3, 17, 18 en 26 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 51/5, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van *"het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht), waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure"*. De verzoeker beroept zich tevens op een kennelijke appreciatiefout en een schending van artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag).

3.1. Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"1. AANGEHAALDE NORMEN

Artikel 3 van het EVRM:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 1 van het Handvest beschermt deze rechten op dezelfde manier:

"Menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd."

Artikel 2 van het Handvest - Recht op leven

"Eenieder heeft recht op leven.

Niemand wordt tot de doodstraf veroordeeld of terechtgesteld."

Artikel 3 van het Handvest - Recht op menselijke integriteit

"1. Eenieder heeft recht op lichamelijke en geestelijke integriteit.

2. In het kader van de geneeskunde en de biologie moeten met name worden nageleefd:

- *de vrije en geïnformeerde toestemming van de betrokkene, volgens de bij de wet bepaalde regels,*
- *het verbod van eugenetische praktijken, met name die welke selectie van personen tot doel hebben,*
- *het verbod om het menselijk lichaam en bestanddelen daarvan als zodanig als bron van financieel voordeel aan te wenden,*
- *het verbod van het reproductief klonen van mensen."*

Artikel 4 van het Handvest - Verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

Artikel 3.2 van de Dublin-Verordening:

“Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan. Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 18.1(c) van het Dublin-Verordening:

“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”

Artikel 26 van het Dublin-Verordening:

“1. Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen.

2. Het in lid 1 bedoelde besluit bevat informatie over de beschikbare rechtsmiddelen, waaronder het recht om te verzoeken om opschortende werking, indien van toepassing, alsmede de termijnen om van de beschikbare rechtsmiddelen gebruik te maken; in het besluit wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de betrokkene zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden.

De lidstaten zien er op toe dat aan de betrokkene, samen met het in lid 1 bedoelde besluit, informatie wordt meegedeeld over personen of instanties die hem rechtsbijstand kunnen verlenen, indien die informatie hem niet eerder is verstrekt.

3. Wanneer de betrokkene niet door een juridisch adviseur of een andere raadsman wordt bijgestaan of vertegenwoordigd, stellen de lidstaten hem van de voornaamste elementen van het besluit, die altijd informatie omvatten over de beschikbare rechtsmiddelen en de termijnen om daarvan gebruik te maken, in kennis in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijs kan worden verondersteld dat hij die begrijpt.”

Verzoekende partij wenst tevens te benadrukken dat de bepalingen van de Dublin-Verordening van “openbare orde” zijn:

“Considérant qu'un moyen mettant en cause la validité d'un règlement au regard des dispositions du droit international conventionnel, lorsque ces dispositions ont des effets directs dans l'ordre juridique interne, est d'ordre public ; qu'il s'ensuit qu'un tel moyen est recevable” (RV nr 126157, 8.12.2013)

Artikelen 3 van de Dublin-Verordening (604/2013), en artikel 74/13 Vw verplichten verwerende partij, bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten of een overdrachtsbeslissing (in de zin van de Dublin-Verordening), om rekening te houden met alle specifieke elementen van het geval.

Artikel 51/5 §4 Vw:

“§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.”

Artikel 62 Vw:

“§ 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen:

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst; 3° de betrokkene is onbereikbaar.

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.

§ 3. Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht die er een afschrift van ontvangen door een van de volgende personen :

1° de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of zijn gemachtigde;

2° een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken;

3° de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde; 4° een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid;

5° een politieambtenaar;

6° een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen;

7° de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is;

8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland, indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt. Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt :

1° bij aangetekende brief;

2° per bode, met ontvangstbewijs;

3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat;

4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.”

Artikel 74/13 Vw:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/14 Vw:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

4° [...]

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328); « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Artikel 62 VW, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevanten stukken die zich in het dossier bevinden. De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en “que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook “en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle.” (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

2. ONTWIKKELING VAN HET MIDDEL

2.1. EERSTE ONDERDEEL

Schending van de artikelen 3 en 18 van de Dublin-Verordening, artikel 51/5, § 4 Vw, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 Vw, daar verwerende partij een “bevel om het grondgebied te verlaten” aan verzoeker betekent, zonder in de motivering een passende rechtsgrondslag te vermelden, zonder dat de bovenvermelde artikels van de Dublin-Verordening dit toestaan en zonder dat artikel 51/5, § 4 Vw, een geldige rechtsgrondslag kan vormen voor het aannemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het is niet aanvaardbaar dat verwerende partij een beslissing neemt met de titel "bevel om het grondgebied te verlaten" tegen een asielzoeker, zelfs tegen een "gedublineerde". Een bevel om het grondgebied te verlaten is een uitzettingsbeslissing en er is geen basis voor het nemen van een dergelijk beslissing. Wat de wetgeving wel toestaat is een "overdrachtsbesluit", en dat is fundamenteel anders.

In een arrest van 5 september 2024 (nr. 312 626) heeft uw Raad een onderscheid gemaakt tussen de beslissing tot weigering van het verblijf, die betrekking heeft op de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is op grond van de Dublin-Verordening, en het bevel aan de asielzoeker om het land te verlaten. Volgens Uw Raad is artikel 7 van de wet van 15 december 1980 de enige rechtsgrondslag voor een bevel om het land te verlaten en vormt artikel 51/5 van dezelfde wet geen voldoende rechtsgrondslag. Er bestaat immers een onderscheid tussen het besluit tot overdracht en het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn twee verschillende beslissingen. Een overdrachtsbesluit betekent niet automatisch dat de verzoeker niet legaal in het land verblijft. Door geen melding te maken van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 is op zijn minst het bevel om het land te verlaten onvoldoende gemotiveerd en moet het nietig worden verklaard:

[...]

De titel van een beslissing is uiteraard belangrijk en maakt integraal deel uit van de motivatie. Deze titel is uiterst problematisch en vormt op zijn minst een ernstig motiveringsprobleem.

Asielzoekers zijn een zeer speciale categorie vreemdelingen, en de Dublin-Verordening biedt hun vele beschermingsgaranties (recht op informatie, eerlijke behandeling, transparante procedure, etc.) en "hen bevelen het grondgebied te verlaten", vooral gezien de ingewikkelde bewoordingen die worden gebruikt in strijd met het EU-recht.

Aan het Hof van Justitie van de EU zal een prejudiciële vraag moeten gesteld worden of het EUrecht toestaat dat een overdrachtsbesluit wordt genomen in de vorm en onder de titel van een "bevel om het grondgebied te verlaten", waarin met name wordt bepaald dat "de genoemde persoon moet het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis volledig toepassen".

We kunnen er alleen maar van overtuigd zijn dat achter deze misleidende titel en deze voor de gemiddelde persoon onbegrijpelijke zinnen de wens schuilgaat om verzoeker, geadresseerde van de beslissing te misleiden en hem ertoe aan te zetten het Schengengrondgebied te verlaten.

Uiteraard betekent het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit soort beslissingen dagelijks neemt, of zelfs dat zij voldoet aan bijlage 26quater van het Koninklijk Besluit, niet dat de genomen beslissing wettig en geldig gerechtvaardigd is: de Dublin-Verordening en de wet zijn uiteraard hiërarchisch superieur aan het Koninklijk Besluit en de praktijken van verwerende partij.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve onwettig.

2.2. TWEEDE ONDERDEEL

Schending van artikel 51/5, §4, al. 2 Vw en de formele en materiele motiveringsplichten, daar verwerende partij verzoeker naar de grens terugleidt, maar geen beslissing tot terugleiding naar de grens motiveert.

De beslissing tot weigering van verblijf, het bevel om het grondgebied te verlaten, en de beslissing tot vasthouding zijn niet voldoende: de wetgever heeft voorzien dat "Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden." Dit vereist dus het nemen, motiveren, en kennisgeven van een beslissing, wat in casu niet is gebeurd.

Verwerende partij mag verzoeker niet naar de grens terugleiden zonder een beslissing te nemen tot terugleiding naar de grens, met reden omkleden, en ter kennis van verzoeker te brengen.

Uw Raad (RvV 8 februari 2018, nr.199 329):

"Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat de verweerder heeft beslist om de verzoeker terug te leiden naar de Duitse grens. Deze beslissing tot terugleiding naar de grens houdt concreet in dat de verzoeker de vrije keuze van het land van bestemming wordt ontnomen en dat hij wordt teruggeleid naar de grens die de verweerder heeft bepaald. Het kan in casu niet worden betwist dat de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens wel degelijk een relevante wijziging teweeg brengt in de - door het loutere bevel om het (Belgische) grondgebied te verlaten beheerste - rechtstoestand van de verzoeker. Hij heeft immers niet langer de vrije keuze van de staat waarnaar hij zich begeeft.

Net zoals de thans bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens, zal ook een gebeurlijke toekomstige beslissing tot terugleiding naar de grens waarbij wordt beslist om de verzoeker terug te leiden naar de grens van enige andere staat een voor vernietiging en dus voor schorsing vatbare rechtshandeling uitmaken (cf. RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 24 april 2012, nr. 219.013; RvS 11 december 2012, nr. 221.678; RvS 7 maart 2013, nr. 222.756; RvS 25 april 2013, nr. 223.280).

De Raad is er zich van bewust dat in bepaalde, oudere rechtspraak van de Raad van State werd geoordeeld dat een bevel of beslissing tot terugleiding naar de grens niet vatbaar is voor beroep omdat het slechts een maatregel tot uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten of uitzettingsbesluit uitmaakt (RvS 10 december 1980, nr. 22.730; RvS 27 september 1985, nr. 25.673; RvS 20 februari 1997, nr. 64.672; RvS 8 juli 2005, nr. 147.537). Deze rechtspraak kan echter niet langer worden aangehouden.”

Uw Raad beschrijft zijn rechtspraak als volgt (<https://www.rvv-cce.be/nl/actua/beslissing-totterugleiding-naar-grens-een-aanvechtbare-rechtshandeling>):

“Dit arrest maakt een einde aan de rechtsonzekerheid over de vraag of een beslissing tot terugleiding naar de grens dient te worden beschouwd als een loutere uitvoeringsmaatregel van het bevel om het grondgebied te verlaten, die dus niet aanvechtbaar zou zijn, dan wel als een daadwerkelijk voor schorsing en nietigverklaring vatbare rechtshandeling.”

Bij gebreke aan een (op formele en passende wijze gemotiveerde) beslissing tot terugleiding naar de grens, en kennisgeving ervan, dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing(en), en de uitwijzing/overdracht, in strijd zijn met artikel 51/5 §4 Vw.

2.3. DERDE ONDERDEEL

De bestreden beslissing is onwettig omdat artikel 18.1(c) van de Dublin-Verordening in casu niet kan worden toegepast en de motivering van de beslissing ontoereikend is om de toepassing ervan te rechtvaardigen.

Artikel 18.1(c) betreft de intrekking van een in behandeling zijnd verzoek.

In Polen is echter geen verzoek tot internationale bescherming ingediend door verzoeker, zodat een ingediend verzoek niet kan worden ingetrokken.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt onvoldoende uiteengezet waarom artikel 18.1. (c) van de Dublin-Verordening van toepassing is, a fortiori gelet op het feit dat België een terugnameverzoek heeft gericht aan de Poolse instanties op basis van artikel 18.1.(b) van de Dublin III- Verordening (dat verwijst naar de behandeling van een asielverzoek in de eerste lidstaat waarnaar verzoeker is overgestapt).

Verwerende partij zet niet voldoende uiteen waarom wordt geoordeeld dat verzoeker zijn verzoek zou hebben tijdens ingetrokken. De overnameovereenkomst van de Poolse autoriteiten bevat ook geen uitleg hierover.

Tijdens zijn interview bij de DVZ heeft verzoeker verklaard dat bij zijn arrestatie in Polen met geweld zijn vingerafdrukken zijn genomen, maar dat hij gezien de opvangomstandigheden geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat hij daar niet is gehoord. Uit deze verklaring blijkt niet dat verzoeker een verzoek heeft ingediend en vervolgens heeft ingetrokken:

[...]

Voor de toepassing van artikel 18.1(c) moet worden aangetoond dat verzoeker zijn asielverzoek in Polen heeft ingetrokken. Dit bewijs blijkt echter niet uit de beslissing of uit het administratief dossier van verzoeker, en wordt zelfs tegengesproken door het feit dat België duidelijk van mening is dat zijn verzoek tot internationale bescherming nog steeds hangende is in Polen (aangezien de terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties was gegrond op artikel 18.1.(b) van de Dublin Verordening.

Er kan niet van worden uitgegaan dat het asielverzoek van de betrokkene impliciet is ingetrokken, louter omdat hij het Poolse grondgebied heeft verlaten. Een dergelijke uitlegging zou de toepassing van de Dublin-Verordening “nietig” maken, wat niet mogelijk is.

Deze rechtsgrondslag is uiterst belangrijk omdat hij van invloed is op de situatie van verzoeker in Polen en betekent dat hij bij terugkeer naar Polen een nieuwe aanvraag moet indienen, wat belangrijke gevolgen zal hebben voor zijn toegang tot huisvesting en materiële bijstand.

Het middel is gegrond.

2.4. VIERDE ONDERDEEL

De afwezigheid van termijn (i.e. een termijn van 0 dagen) voorzien in het bevel om het grondgebied te verlaten werd op onwettige wijze bepaald, en niet (op passende manier) gemotiveerd.

- *In hoofdorde*

De keuze van deze termijn van 0 dag is niet gemotiveerd door verwerende partij in de bestreden beslissing, in tegenspraak met de toepasselijke normen.

Artikel 74/14 Vw die de termijnen van beslissing tot verwijdering regelt, voorziet een “basistermijn” van 30 dagen (§1).

Uit niets blijkt dat artikel 74/14 Vw niet van toepassing zou zijn bij het nemen van een bevel om het (Schengen)grondgebied te verlaten zoals de beslissing waarnaar de thans bestreden beslissing verwijst en op gedwongen manier uitvoert.

In tegendeel, verwerende partij heeft uitdrukkelijk besloten om een weigering van verblijf met grondgebied te verlaten te nemen, en geen “beslissing tot overdracht” zoals bedoeld in artikel 51/5 Vw. Artikel 74/10 Vw voorziet geenszins dat artikel 74/14 Vw niet van toepassing zou zijn in zulk geval. Artikel 74/14 Vw is de enige bepaling die de vaststelling van de termijn regeert.

Als verwerende partij wenst in casu af te wijken van dit wettelijk termijn van 30 dagen moet ze op voldoende wijze motiveren waarom zij een kortere termijn oplegt, wat zij niet heeft gedaan (temeer daar verwerende partij niet motiveert waarom er een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker zou bestaan).

Zelfs in toepassing van artikel 51/5, §4, Vw moet verwerende partij de termijn om zich aan te melden bij de Poolse autoriteiten motiveren, wat zij ook niet deed.

In een arrest nr. 187 290 dd. 22 mei 2017 heeft Uw Raad een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 10 dagen vernietigd, op grond van een gebrek aan motivering omtrent de termijn van dit bevel:

[...]

Bijgevolg moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

- *In ondergeschikte orde*

Indien er echter – en in strijd met de redenering van de bestreden beslissing – sprake is van een “overdrachtsbesluit” in de zin van de Dublin-verordening, vereist het regime van de verordening dat informatie over de overdrachtstermijn duidelijk wordt vermeld, evenals de bijstand waarop verzoekers recht hebben. De 24e overweging benadrukt ook het belang van passende informatie over de overdracht, dat wil zeggen het bevel om het grondgebied binnen de 0 dagen te verlaten, wat totaal onverenigbaar lijkt met het Unierecht.

De Dublin-verordening staat verwerende partij niet toe een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen met een termijn van 0 dagen.

De beslissing is onwettig en moet worden vernietigd.

2.5. VIJFDE ONDERDEEL

Schending van artikel 3 EVRM en artikelen 1 à 4 en 18 van de EU-Handvest, alleen en gepaard met artikelen 3 en 17 van de Dublin-Verordening, het zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplichten, door niet alle relevante elementen in te zamelen en te onderzoeken omtrent de risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling in Polen door verzoeker bloot te stellen aan een reëel risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling, wat overeenkomt met systeem-falen.

De algemene informatie bevestigt dat de Poolse staat gekenmerkt wordt door systemische tekortkomingen en niet in staat is om asielzoekers onder goede omstandigheden op te vangen.

2.5.1. Humanitaire crisis door pushbacks naar Wit-Rusland

Het pushbackbeleid van Polen aan de grens met Wit-Rusland maakt deel uit van een strikte strategie voor het beheer van migratiestromen. De Poolse autoriteiten hebben maatregelen aangenomen die het voor grenswachten gemakkelijker maken om migranten die illegaal het grondgebied willen betreden, terug te dringen.

Het AIDA-rapport bevestigt dat de humanitaire crisis aan de grens tussen Polen en Wit-Rusland een negatieve impact heeft gehad op de ontvangsomstandigheden voor migranten in Polen. De strikte maatregelen die door de Poolse autoriteiten zijn genomen, waaronder de pushbacks, hebben de toegang tot adequate bescherming en fatsoenlijke leefomstandigheden voor asielzoekers verergerd:

"The humanitarian crisis at the Polish-Belarusian border, that started in 2021 and continued in 2023 (see Access to the territory and pushbacks), left many prospective asylum seekers without access to material reception conditions."

In 2023 kreeg Polen kritiek op deze praktijken, die als in strijd met het internationaal recht en de humanitaire beginselen werden beschouwd:

"International jurisprudence: Until the end of January 2024, the ECtHR communicated 11 cases concerning pushbacks at the Polish-Belarusian border to Poland.²⁵ They concern 23 applications and 84 third-country nationals (16 minors), mainly originating from Afghanistan (37 persons), Iraq (26) and Syria (16). The applicants invoke inter alia violations of Articles 3, 13 of the ECHR and Article 4 of the Protocol no. 4 to the ECHR, but also Article 2.26

The ECtHR has previously delivered judgements against Poland, concerning collective expulsions at the Poland-Belarus border before the 2021 crisis. However, according to NGOs, these cases have not been properly executed. In March 2024 the Committee of Ministers again looked into the execution of the judgement M.K. and Others against Poland from 2020 (app. no 40503/17, 42902/17 and 43643/17), which concerned applicants at the Polish-Belarusian border that intended to submit their application for international protection, but were repeatedly refused entry. Since 2020, the ECtHR ruled in 4 more cases that Polish actions at the Belarusian border were unlawful. In the opinion of the NGOs, the latter four judgements have not been satisfactorily implemented. Poland did not ensure an effective access to procedure and protected those in need from collective expulsions. To the contrary, the situation on the Belarusian border deteriorated in the recent years, with the exact number of persons affected by the pushback policy implemented at the Polish-Belarusian border being unknown. The numbers of the decisions on a refusal of entry, decisions on an immediate removal and preventions of irregular entry, give only a partial picture. The UN Special Rapporteur on Human Rights of Migrants in April 2023 confirmed that "it is challenging to obtain accurate data on the full scope of pushback practices in Poland".

2.5.2. Algemene situatie van asielzoekers en opvangomstandigheden

De situatie van asielzoekers en de omstandigheden in de opvangcentra in Polen zijn verontrustend.

Uit talrijke bronnen blijkt inderdaad dat de leefomstandigheden in de kampen rampzalig zijn en daarom vergelijkbaar zijn met onmenselijke en vernederende behandelingen:

« Surpopulation, manque d'hygiène et de soins... après plusieurs visites effectuées dans les centres fermés pour étrangers du pays, le constat du Commissaire polonais aux droits de l'Homme est sans appel. Les conditions de vie y sont désastreuses. Les conséquences sur la santé des exilés, dont celle des enfants, sont déjà visibles.

De plus, d'après Marcin Wiacek, "les soins médicaux et psychologiques dispensés dans ces établissements sont loin d'être suffisant et peuvent entraîner une détérioration de la santé" des exilés, "déjà fragilisés par des mauvais traitements dans leur pays d'origine" »

De opvangomstandigheden in Polen hebben ook invloed op de toegang tot gezondheidszorg:

« De graves lacunes en termes de prise en charge tant psychologique que médicale des étrangers en détention avaient déjà été diagnostiquées avant la crise à la frontière polonobiélorusse. ajoute-t-il. La situation à laquelle nous sommes confrontés depuis le milieu de l'année dernière s'est considérablement aggravée »

Dit wordt ook benadrukt in het laatste AIDA-rapport:

"One of the gaps in medical services is the specialized treatment for victims of torture or traumatized refugees. There is a clear lack of qualified psychologists and therapists specializing in treating trauma, in particular in an intercultural context."

De belangrijkste moeilijkheden op het gebied van gezondheidszorg hebben te maken met de toegankelijkheid ervan, met name vanwege de locatie en de communicatiebarrières:

“Medical assistance is provided by the private contractor Petra Medica, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers. The Office for Foreigners monitors the application of this agreement. A new agreement has been signed on 31 July 2023, despite the long-standing criticism of the services provided by said contractor.

In particular, the quality of medical assistance provided under this agreement has triggered wide criticism. In particular, access to specialised medical care worsened and some asylum seekers are refused access to more costly treatments. Sometimes, only after NGOs’ interventions and months of fighting for access to proper medical treatment, asylum seekers were able to receive it. Several cases of refusals of medical treatment, drawing from the SIP’s

yearly reports, have been described in the previous AIDA reports. The above-mentioned issues were also reported in 2023.

One of the biggest obstacles in accessing health care that asylum seekers face is the lack of intercultural competence and knowledge of foreign languages among doctors and nurses. Petra Medica which is responsible for the provision of medical assistance to asylum seekers is also obliged to ensure interpretation during the medical and psychological consultations, if it is needed. According to the Office for Foreigners, the interpretation services in English, Russian, Ukrainian, Georgian, Persian, Arab, Chechen and Uzbek are available and no complaints have been registered in this regard. However, NGOs have been expressing concerns regarding the availability and quality of the interpretation provided to asylum seekers in connection with medical consultations. In particular, it has been reported that asylum seekers who are not speaking Polish, English or Russian face great difficulties with being provided with medical assistance (they cannot make the needed appointments as the helpline is available only in English and Russian, and they cannot understand a doctor during the appointment, etc.).

Another challenge is the fact that some clinics and hospitals providing medical assistance to asylum seekers are located far away from the reception centres, so an asylum seeker cannot be assisted by the closest medical facility, except for emergencies. The Office for Foreigners noticed that for those asylum seekers living outside the reception centres health care is provided in voivodeship cities and that coordination of visits is conducted by the Petra Medica helpline, where the asylum seeker can learn about the time of the visit and ways to get the prescription.

[...]

SIP informs that it regularly receives complaints about the Petra Medica’s functioning and in practice, many asylum seekers give up their right to medical assistance during asylum proceedings due to the problems they had with accessing health care designed for them.”

Zeer onlangs hebben de Poolse autoriteiten hun intentie aangekondigd om de asielprocedures op te schorten, hetgeen ernstige vragen doet rijzen over de eerbiediging van verzoekers grondrechten in geval van terugkeer naar Polen:

« Le projet de suspension des demandes d’asile fait partie de la stratégie migratoire de la Pologne pour la période 2025-2030, approuvée par le gouvernement le 15 octobre 2024.

Il s’agit de la dernière en date des initiatives du gouvernement polonais visant à saper les droits fondamentaux des personnes réfugiées ou migrantes arrivant à la frontière entre la Pologne et le Bélarus.

(...)

« Ces propositions ne sont manifestement pas conformes au nouveau Règlement européen visant à faire face aux situations de crise et aux cas de force majeure adopté dans le cadre du Pacte sur la migration et l’asile. Les États disposent d’une série d’outils pour répondre

aux préoccupations relatives à la sécurité, dont l’utilisation doit toujours respecter les droits humains et notamment le droit d’asile, protégé par la Charte des droits fondamentaux de l’UE » .

(Vrije vertaling: “Het plan om asielaanvragen op te schorten maakt deel uit van de Poolse migratiestrategie voor de periode 2025-2030, die op 15 oktober 2024 door de regering werd goedgekeurd.

Het is het nieuwste initiatief van de Poolse regering om de grondrechten van vluchtelingen en migranten die aankomen aan de grens tussen Polen en Wit-Rusland te ondermijnen.

(...)

“Deze voorstellen zijn duidelijk niet in overeenstemming met de nieuwe Europese verordening voor het omgaan met crisissituaties en gevallen van overmacht die is aangenomen in het kader van het pact inzake migratie en asiel. Staten hebben een reeks instrumenten tot hun beschikking om veiligheidsproblemen aan te pakken, waarvan het gebruik altijd in overeenstemming moet zijn met de mensenrechten en in het bijzonder met het recht op asiel, dat wordt beschermd door het Handvest van de grondrechten van de EU”.

Zie ook:

« L'annonce a surpris par sa radicalité, jusque dans les rangs de la coalition démocrate qui dirige la Pologne depuis décembre 2023, et a pris de court l'opposition nationaliste du parti Droit et Justice (PiS). Lors d'une convention de son parti, la Coalition civique (KO), samedi 12 octobre, le premier ministre libéral Donald Tusk, ancien président du Conseil européen (2014-2019), a annoncé qu'il voulait suspendre partiellement le droit d'asile pour les migrants qui entrent illégalement dans le pays et qu'il demanderait à l'Union européenne (UE) « d'avaliser cette mesure ». « Nous n'allons respecter ou appliquer aucune idée européenne qui (...) enfreigne notre sécurité et je pense ici au "pacte migratoire" [adopté par l'UE en mai]. »

(Vrije vertaling: “De aankondiging kwam als een verrassing vanwege haar radicale aard, zelfs binnen de gelederen van de democratische coalitie die Polen sinds december 2023 regeert, en verraste de nationalistische oppositie van de Wet en Rechtvaardigheid partij (PiS). Op een conventie van zijn partij, de Burgercoalitie (KO), op zaterdag 12 oktober, kondigde de liberale premier Donald Tusk, voormalig voorzitter van de Europese Raad (2014-2019), aan dat hij het asielrecht voor migranten die illegaal het land binnenkomen gedeeltelijk wilde opschorten en dat hij de Europese Unie (EU) zou vragen “om deze maatregel te onderschrijven”. “We gaan geen enkel Europees idee respecteren of toepassen (...) dat onze veiligheid schendt, en ik denk hierbij aan het ‘migratiepact’ [dat in mei door de EU is aangenomen]”.

Deze zeer recente informatie toont duidelijk aan dat de Poolse autoriteiten niet bereid zijn om hun Europese verplichtingen na te komen en wekt ernstige bezorgdheid bij verzoeker, die zelf illegaal in Polen is aangekomen.

2.5.3. Bijzonder situatie van Dublin-terugkeerders

Het laatste AIDA-verslag benadrukt ook de administratieve moeilijkheden waarmee “gedublineerd”asielzoekers worden geconfronteerd bij hun terugkeer naar Polen:

“There are concerns about whether, under the provisions of the Polish law, Dublin returnees are always entitled to re-opening their first proceedings on international protection. The time limit to reopen the procedure, set out in the Law on Protection, is 9 months. Contrary to Article 18(2) of the Dublin III Regulation, in cases where e.g. the applicant did not wait for examination of his or her asylum claim in Poland but went to another Member State and did not come back to Poland within 9 months, the case will not be evaluated under the regular “in-merit” procedure. Their application lodged after this deadline will instead be considered as a subsequent application and subject to an admissibility procedure. Moreover, if a person left Poland when their application was processed by the appeal authority and the procedure was discontinued by the Refugee Board, there is no possibility of reopening the procedure, even within the 9-month time limit. Again, in such a situation, the application of the returnee will not re-open the first proceedings and will be considered as a subsequent application. Moreover, HFHR reports, that even in a situation when a returnee is entitled to re-open their first procedure, the Border Guards in the detention centres for foreigners make them lodge the subsequent application instead, which is then subject to the admissibility procedure. Usually, the second application, based on the same facts as the first one, would be declared inadmissible. Domestic law provides no exception in that respect to the Dublin returnees. Such a situation could therefore violate Article 18(2) of the Dublin III Regulation. The inability to continue the first asylum procedure also means that the Dublin returnees who had already spent the maximum period of 6 months in detention before having left Poland, could be again placed in detention centres after their transfer. In such cases, the summary detention period exceeds 6 months.”

Uit dit rapport blijkt ook dat “gedublineerd”asielzoekers eveneens onderworpen worden aan langdurige detentie, ondanks de aanwezigheid van kwetsbare profielen:

“In March 2021, the Commissioner for Human Rights (Ombudsman) released a report in the framework of the National Preventive Mechanism, which detailed incidents of inappropriate detention of vulnerable Dublin returnees in the preceding years. According to the report, the problems occurred due to numerous procedural shortcomings during the transfer of a family to Poland by the German police, as well as the lack of appropriate operational algorithms that should have been implemented to promptly identify victims of torture and violence as well as persons whose mental and physical condition rule out their placement in detention.”

De beoordeling van de kwetsbaarheid van asielzoekers vertoont veel tekortkomingen, vooral wat betreft Dublin-terugkeerders die nieuwe aanvragen voor internationale bescherming moeten indienen:

“Identification of vulnerable applicants is conducted by the Border Guard while registering the application for international protection and by the Office for Foreigners. Identification is also conducted by the Border Guard for detained international protection applicants (see Detention of vulnerable applicants).

[...]

Overall, NGOs confirm that the system of identification envisaged in the law does not work in practice. Persons who experienced violence, especially torture survivors, are expected to present evidence they hardly can obtain. At the same time, the authorities seldomly decide to ask for an expert opinion as a part of the procedure. In one of the cases reported by SIP, both authorities at first and second instance claimed that the tortures that the applicant experienced had not been proven by medical examination. The applicant concerned had been transferred to Poland on the basis of the Dublin Regulation and was in possession of an opinion from a psychologist from the sending country confirming that they had been subjected to torture, that was ignored. In another case the authorities also ignored the fact that the applicant had been victim of torture, despite the visible signs of violence on their body. When submitting a subsequent application, the applicant presented a confirmation from the psychiatrist that she suffered from PTSD and a confirmation of visible signs of violence on their body. This evidence was dismissed and the application was considered inadmissible for presenting no new circumstances or evidence. In 2021, the Supreme Administrative Court ruled on the case of an applicant who was a victim of torture in his country of origin. The administrative authorities did not accept as evidence the documents provided by the applicant and thus the Court annulled the decisions. The Court also stressed that the authorities ignored the psychological opinion, in which it had been certified that the applicant had problems with memory and concentration and that he had been diagnosed with PTSD. The Court also highlighted that in the case file, there was no opinion of psychologist taking part in the interview.”
Zie ook:

“Dublin returnees’ applications submitted after the 9 months deadline will be considered a subsequent application and channelled in an admissibility procedure. An NGO reported of cases when the person’s application was considered inadmissible even if it contained new evidence, such as a psychologist opinion from the organisation from another country confirming that the person suffered from tortures. Although in the first case for international protection being a torture victim was ignored by the authorities as not proven, the second application presenting the proof was found inadmissible.”

Aangezien de Poolse autoriteiten van mening zijn dat verzoeker zijn asielaanvraag heeft ingetrokken, bestaat er een groot risico dat zijn verzoek bij terugkeer naar Polen als een volgende verzoek zal worden beschouwd, hetgeen grote gevolgen heeft voor de eerbiediging van zijn grondrechten.

2.5.4. Conclusie: risico op onmenselijke en vernederende behandelingen bij terugkeer naar Polen voor de verzoeker

Gezien de bovengenoemde elementen blijkt dat verzoeker het risico loopt om onmenselijke en vernederende behandelingen te ondergaan bij terugkeer naar Polen, vanwege de systemische tekortkomingen van deze staat, wat zou leiden tot een schending van artikel 3 EVRM en de artikelen 1 tot 4 van het Handvest.

Dit blijkt ook uit de verklaringen van verzoeker:

[...]

Tal van nationale en internationale jurisdicties hebben met name in deze zin geoordeeld:

“HFHR also reported cases in which the courts of other Member States decided not to transfer a person seeking protection to Poland under Dublin.¹²⁷ In a judgment from 5 September 2022, the Administrative Court of Minden found that due to existing deficiencies in the refugee reception system, returnees to Poland could be subject to inhuman or degrading treatment, contrary to Article 4 of the EU Charter of Fundamental Rights. A similar justification was given by the Administrative Court in Hanover (Germany) in a judgment of 7 October 2022, which considered the poor conditions in guarded centres for foreigners and the risk of nearly automatic detention. Also, the Court in the Hague in the judgement from 31 May 2022, prevented a Dublin transfer to Poland based on the assumption that the independence of the judiciary in Poland is under serious pressure and that there are serious concerns about whether the universal human rights of the LGBTQ+ persons are respected in Poland. However, in 2023 the latter Court generally upheld transfers to Poland,

relying on interstate trust. Last but not least, on 15 June 2022, the Court in the Hague, examining the case of a person seeking international protection who was to be returned to Poland, asked the CJEU a preliminary question regarding the Dublin transfers to countries that, despite being members of the European Union, 'seriously and systematically infringe the EU law'.

In March 2021, the Commissioner for Human Rights (Ombudsman) released a report in the framework of the National Preventive Mechanism, which detailed incidents of inappropriate detention of vulnerable Dublin returnees in the preceding years. According to the report, the problems occurred due to numerous procedural shortcomings during the transfer of a family to Poland by the German police, as well as the lack of appropriate operational algorithms that should have been implemented to promptly identify victims of torture and violence as well as persons whose mental and physical condition rule out their placement in detention."

Een terugkeer onder deze omstandigheden vormt ongetwijfeld een schending van artikel 3 van het EVRM, en de artikelen 1 tot 4 van het Handvest, en de situatie is niet op passende wijze door de tegenpartij behandeld.

Verwerende partij erkent zelf de tekortkomingen van het Poolse asielsysteem ("We erkennen dat het AIDA-rapport zich ook kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers"), maar komt niet tot de conclusie dat er een risico op schending van de artikelen 3 EVRM en 1 tot en met 4 van het Handvest bestaat, wat getuigt van een gebrek aan zorgvuldige analyse.

Daarom moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

2.6. ZESDE ONDERDEEL

De bestreden beslissing schendt het artikel 33 van de Geneve Conventie, het nonrefoulementbeginsel, artikel 26 van de Dublin Verordening en artikel 51/5 §4 VVW, en is niet op geldige wijze gemotiveerd, is onbegrijpelijk en is tegenstrijdig daar verwerende partij een bevel om het Schengen-grondgebied te verlaten en, tegelijkertijd beveelt aan verzoekende partij om zich bij de Poolse instanties te bieden:

"Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven"

Verzoeker wordt verwacht zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten in Polen buiten het Schengengebied, wat onmogelijk is en niet kan, in strijd met de toepasselijke normen.

Ofwel is de motivering tegenstrijdig (verzoeker wordt geacht het Schengengrondgebied te verlaten en tegelijkertijd naar Polen te gaan, wat onmogelijk is), ofwel is de bestreden beslissing onwettig omdat verzoeker wordt gelast het Schengengrondgebied te verlaten en zich buiten dat grondgebied bij de Poolse autoriteiten te melden (wat in theorie alleen mogelijk zou zijn op het betrokken consulaat/ambassade in zijn land van herkomst, maar in strijd is met het beginsel van non-refoulement).

De bestreden beslissing moet nietig worden verklaard."

3.2. Beoordeling

3.2.1. In een eerste middelenonderdeel beroept de verzoeker zich op een schending van de artikelen 3 en 18 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt in wezen dat een bevel om het grondgebied te verlaten, zoals dit in het opschrift van de bestreden akte wordt vermeld, enkel kan worden getroffen in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en dat artikel 51/5, §4, van de Vreemdelingenwet geen geldige rechtsgrondslag kan vormen voor het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker zet in zijn eerste middelonderdeel echter niet uiteen op welke wijze hij de artikelen 3 en 18 van de Dublin III-verordening geschonden acht. Het eerste middelonderdeel is op dit punt dan ook niet-ontvankelijk.

De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd

genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is om tegen de genomen beslissing een rechtsmiddel aan te wenden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een uitgebreide motivering bevat, zowel in rechte als in feite. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 van de Dublin III-verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker dat aan Polen toekomt nu uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de verzoeker op 30 augustus 2024 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen, de Poolse instanties uitdrukkelijk instemden met de terugname van de verzoeker en niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Polen een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Voorts wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 17, lid 1 en artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening. De verweerder gaat hierbij uitgebreid in op de verklaringen die de verzoeker tijdens zijn gehoor aflegde en op de situatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in Polen zoals deze blijkt uit recente en gezaghebbende bronnen, met name het *Asylum Information Database - Country Report Poland*, laatste update in 2024. Er wordt ook uitdrukkelijk ingegaan op het risico op (indirect) refoulement en de toegang tot de asielprocedure in Polen. De gemachtigde gaat hierbij concreet in op de specifieke situatie van de verzoeker, wiens eerder in Polen ingediende verzoek om internationale bescherming is ingetrokken.

De verzoeker brengt terzake in zijn enig middel een inhoudelijke kritiek naar voor waaruit blijkt dat hij begrijpt op welke juridische en feitelijke gegevens dit besluit berust. De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de uitgebreide motieven, zoals opgenomen in de bestreden akte, niet afdoende zouden zijn in het licht van de door de formele motiveringsplicht gestelde vereisten.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet schrijft onder meer voor dat, zodra de vreemdeling in het Rijk een verzoek om internationale bescherming indient, de staatssecretaris of zijn gemachtigde met toepassing van de Europese regelgeving overgaat tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor het behandelen van het verzoek. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, richt de staatssecretaris zich tot de verantwoordelijke staat met het verzoek om de betrokkene terug te nemen.

In casu werd vastgesteld dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is nu de verzoeker er eerder reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en de Poolse instanties uitdrukkelijk hebben ingestemd met het terugnameverzoek. In de bestreden beslissing wordt, na een uitvoerig onderzoek van de bestaanbaarheid van de geplande overdracht met artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening, geconcludeerd:

“Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Poolse autoriteiten.”

Zoals de verzoeker pertinent opmerkt, wordt in de aanhef van de genomen beslissing aangegeven dat uitvoering wordt gegeven aan artikel 51/5, §4, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/5, §4, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich voor een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.”

De Raad ziet niet in waarom artikel 51/5, §4, van de Vreemdelingenwet, en de pertinente verwijzingen naar de artikelen 3, lid 2, 17 en 18 van de Dublin III-verordening, geen passende rechtsgrondslag zou(den) zijn voor de bestreden beslissing of waarom de term “*bevel om het grondgebied te verlaten*” in het opschrift van de akte van kennisgeving de verzoeker in verwarring zou brengen of zou doen twijfelen of het wel een overdrachtsbesluit betreft.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, wordt de terminologie “*bevel om het grondgebied te verlaten*” volgens Belgisch intern recht *in casu* wel degelijk op correcte wijze gehanteerd. Artikel 71/3, §3, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenbesluit) bepaalt immers als volgt:

“Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis (of bijlage 10ter). De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.”

Hieruit blijkt dat de term “*bevel om het grondgebied te verlaten*” wel degelijk correct wordt gehanteerd in het geval van een verzoeker om internationale bescherming die moet worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat, zoals *in casu*. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de verzoeker wel degelijk in het bezit werd gesteld van een bijlage 10bis, dit is de titel die hem toelaat zich naar Polen te begeven. Op dit document wordt duidelijk vermeld dat het een doorlaatbewijs betreft dat wordt afgegeven overeenkomstig artikel 29, lid 1, van de Dublin III-verordening.

De verzoeker licht niet concreet toe welke wettelijke bepaling precies zou voorzien dat de term “*bevel om het grondgebied te verlaten*” enkel zou kunnen worden aangewend met het oog op de terugkeer van vreemdelingen zoals gedefinieerd in artikel 1, §1, 5°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt: “*terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf*”.

Voorts valt niet in te zien welk belang de verzoeker heeft bij zijn kritiek. Uit zijn betoog ter ondersteuning van het vijfde middelenonderdeel blijkt immers dat hij er zich terdege van bewust is dat de bestreden beslissing een overdrachtsbesluit betreft in de zin van de Dublin III-verordening. De verzoeker brengt immers een aantal inhoudelijke argumenten naar voor als waarom hij als “*gedublineerde*” niet zou kunnen terugkeren naar Polen.

De enkele vermelding “*bevel om het grondgebied te verlaten*” in de titel van de akte van kennisgeving, doet geen afbreuk aan de duidelijke strekking van de bestreden beslissing waar wordt besloten dat, met toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18, 1, c), van de Dublin III-verordening, voor de behandeling van het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming niet België, maar Polen bevoegd is zodat de verzoeker zal worden teruggeleid naar de Poolse autoriteiten. Er ligt thans dan ook onmiskenbaar een overdrachtsbesluit voor zoals voorzien in artikel 26, lid 1, van de Dublin III-verordening, dit is een “*besluit om (de verzoeker) over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, (...) het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen*”. Er ligt geen terugkeerbesluit voor, gestoeld op de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit niets blijkt met name dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen op grond van één van de in artikel 7, eerste lid, van

de Vreemdelingenwet voorziene gevallen, hetgeen een uitvoering in intern recht vormt van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Een bevel om het grondgebied te verlaten, getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, is een terugkeerbesluit, zoals voorzien in artikel 3, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn, dit is de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Volgens artikel 3, lid 3, van de Terugkeerrichtlijn is "terugkeer" het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten, *quod non in casu*. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (RvV Verenigde Kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV Verenigde Kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977).

Aangezien de verweerder heeft gemotiveerd dat de verzoeker slechts het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle moeten toepassen moet verlaten "*tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven*" en hij heeft vastgesteld dat de verzoeker teruggedleid zal worden naar Polen, heeft de verweerder blijkens de opgegeven motieven zelf de draagwijdte van de bestreden beslissing duidelijk beperkt. De bestreden beslissing laat de verweerder slechts toe de verzoeker over te brengen naar Polen, dit voorzien van een bijlage 10bis (zie *supra*).

Gelet op het voorgaande dient ook niet ingegaan te worden op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen.

Waar de verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad, dient erop te worden gewezen dat de arresten van de Raad geen precedentwerking hebben. Dit geldt nog meer voor arresten, zoals het arrest nr. 312 626, waarbij wordt besloten tot de verwerping van een vordering tot schorsing en waarbij slechts *prima facie* wordt geoordeeld over de middelen.

De verzoeker maakt een schending van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen in het eerste onderdeel van het middel op het eerste zicht niet aannemelijk.

3.2.2. In het tweede middelonderdeel beroept de verzoeker zich op een schending van artikel 51/5, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en van de formele en de materiële motiveringsplicht, doordat hij naar de grens wordt teruggedleid zonder hieromtrent te voorzien in een motivering.

De verzoeker verliest echter uit het oog dat hem tezamen met de bestreden beslissing eveneens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats werd ter kennis gebracht. Deze beslissing, die door de verzoeker zelf aan het verzoekschrift wordt toegevoegd, is als volgt gemotiveerd:

"Gelet op artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Overwegende dat de genaamde / de persoon die verklaart te heten [...] het voorwerp is van de beslissing dd. 21.10.2024

Overwegende dat

Art. 51/5 §4 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 stelt dat, wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk kan weigeren en hem gelasten hem zich bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke Staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan.

In art. 1§1 11° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 wordt het risico op onderduiken gedefinieerd als zijnde: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling

van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in paragraaf 2, zal onderduiken.

Art 1§ 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 stelt dat het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en stelt dat het wordt vastgesteld na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende feiten vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

Uit een individueel onderzoek van het administratief dossier van betrokkene rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan het administratief dossier vastgesteld dient te worden dat er op basis van art. 1§2 2°, 4° a) en 8° van de wet van 15 december 1980 meerdere feiten zijn die wijzen op een risico op onderduiken zoals gedefinieerd in het risico op onderduiken in art. 1§1, 11° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggestuuring valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Uit het dossier blijkt dat betrokkene een vals paspoort heeft gebruikt. Het paspoort werd gebruikt om naar Wit-Rusland te reizen. We merken echter ook op dat betrokkene enkel beschikt over kopieën van identiteitsdocumenten waardoor het onmogelijk is te controleren welke van zijn persoonsgegevens correct zijn.

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid; betrokkene vroeg op 30.08.2024 internationale bescherming aan in Polen en op 19.09.2024 in België.

Gelet op het voorgaande dient dan ook te worden besloten dat in het geval van de betrokkene een significant risico bestaat op onderduiken ten einde een overdracht aan Polen te verhinderen en dat een andere minder dwingende maatregelen niet zal volstaan ten einde de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Aangezien het vasthouden van de betrokkene in een welbepaalde plaats noodzakelijk geacht werd om een effectieve verwijdering uit het grondgebied te waarborgen;

Wordt besloten de betrokkene vast te houden te REPATRIËRINGSCENTRUM 127bis Tervuursesteenweg 300 1820 Steenokkerzeel"

Er ligt aldus, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, wel degelijk een formeel gemotiveerde beslissing tot terugleiding naar de grens voor, die bovendien blijkens de stukken die de verzoeker zelf bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, tezamen met de bestreden akte aan de verzoeker werd ter kennis gebracht. Deze beslissing maakt echter niet het voorwerp uit van het voorliggende beroep. De in dit kader aangevoerde schending van de formele en materiële motiveringsplicht is dan ook niet ter zake dienend.

Er valt niet in te zien waarom de verweerder in de bestreden akte nogmaals zou moeten verduidelijken waarom het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig wordt geacht om de verzoeker zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden. Deze motieven kunnen immers reeds worden teruggevonden in de voormelde beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Het kan tot slot niet worden betwist dat de verweerder krachtens artikel 51/5, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wel degelijk over de bevoegdheid beschikt om de verzoeker zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden. Artikel 51/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, zoals hoger geciteerd, biedt de verweerder twee mogelijkheden wanneer wordt vastgesteld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een vreemdeling in het Rijk werd ingediend en dat deze vreemdeling derhalve dient te worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat. De verweerder kan ervoor opteren de betrokken vreemdeling te gelasten om zich voor een welbepaalde datum vrijwillig aan te bieden bij de autoriteiten van de verantwoordelijke lidstaat, maar kan er tevens voor kiezen om geen vrijwillige uitvoering toe te staan en de betrokken vreemdeling zelf zonder verwijl terug te leiden naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat. In de voorliggende zaak heeft de verweerder ervoor geopteerd om niet toe te staan om vrijwillig gevolg te geven aan de bestreden beslissing, maar om deze beslissing gedwongen uit te voeren middels een onverwijld terugleiding naar de grens. Zulks houdt geen schending in van artikel 51/5, §4, van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

3.2.3. Blijkens het betoog in het derde middelonderdeel beroept de verzoeker zich op een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 18, 1, c), van de Dublin III-verordening.

De verzoeker laat vooreerst gelden dat hij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, zodat er ook geen sprake kan zijn van een ingetrokken verzoek om internationale bescherming. Hij licht toe dat hij verklaard heeft dat hij bij zijn vierde poging om de grens met Duitsland over te steken in Polen werd gedwongen om zijn vingerafdrukken af te geven, maar dat hij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat hij hierover in Polen ook niet werd gehoord. De verzoeker wijst er tevens op dat de Belgische autoriteiten om de terugname hebben verzocht op basis van artikel 18, 1, b), van de Dublin III-verordening. Hij stelt dat in de bestreden beslissing niet voldoende wordt gemotiveerd waarom artikel 18, 1, c), van toepassing is. Volgens de verzoeker wordt niet voldoende uiteengezet waarom wordt geoordeeld dat de verzoeker zijn verzoek zou hebben ingetrokken en bevat de terugnameovereenkomst van de Poolse autoriteiten hierover ook geen uitleg. De verzoeker meent dat voor de toepassing van artikel 18, 1, c), van de Dublin III-verordening moet worden bewezen, in de bestreden beslissing of in het administratief dossier, dat de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming in Polen heeft ingetrokken.

Dienaangaande merkt de Raad op dat de Dublin III-verordening de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van veertien jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening, is dus niet vrijblijvend of een vrije keuze maar een verplichting. Het kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten om de verzoeker, wanneer hij probeert om de grens met tussen Polen en Duitsland illegaal over te steken, hem te gelasten zijn vingerafdrukken af te staan. Hoewel het niet onmogelijk is dat verzoeker de verplichting kreeg opgelegd om vingerafdrukken te laten nemen in Polen, komt het weinig aannemelijk over dat hij daar nooit kenbaar zou hebben gemaakt dat hij een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen. Aangezien de registratie van een vraag om internationale bescherming met zich meebrengt dat de Poolse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de toepassing van alle verordeningen en richtlijnen uit het Europees Gemeenschappelijk Asielstelsel in hoofde van de verzoeker, kan niet worden aangenomen dat zij een verzoeker om internationale bescherming zouden registreren buiten de wil van verzoeker en zonder dat hij hiervan op de hoogte was.

Wat er ook van zij, in het administratief dossier bevindt zich de eurodac-hit waarop de verweerder zich heeft gebaseerd (administratief dossier, *Eurodac Search Result d.d. 19 september 2024*). De verzoeker wordt er vermeld onder de code PL1(...) met vermelding 'Bialystok' en de datum van 30 augustus 2024. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent op goede gronden het volgende gesteld: *"Verder merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 603/2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Dit betekent dat het Eurodac-resultaat aantoont dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen."* Gelet op de eurodac-hit met code "1" en de uitdrukkelijke aanvaarding van het terugnameverzoek door de Poolse autoriteiten op grond van artikel 18, 1, c), van de Dublin III-verordening (dat slaat op de situatie van een ingetrokken verzoek om internationale bescherming in de verantwoordelijke lidstaat, zie *infra*), kan de verzoeker niet ernstig voorhouden dat hij in Polen geen verzoek om internationale bescherming indiende. Dat de verzoeker in Polen niet zou zijn gehoord omtrent zijn verzoek om internationale bescherming, doet, nog los van de vaststelling dat het een loutere bewering betreft, geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Polen in de zin van de Dublin III-verordening. Het lijkt overigens logisch dat de verzoeker in Polen niet werd gehoord nopens zijn verzoek om internationale bescherming, aangezien de verzoeker verklaard heeft dat hij nauwelijks enkele dagen na het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming is doorgereisd naar Duitsland (administratief dossier, Dublininterview d.d. 27 september 2024, vraag 42).

Artikel 18 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

"1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

- a) een verzoeker die zijn verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend, volgens de in de artikelen 21, 22 en 29 bepaalde voorwaarden over te nemen;*
- b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;*
- c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;*

- d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.
2. In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.
- Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond.
- In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU.”

De vaststelling dat de Poolse autoriteiten de terugname hebben aanvaard op grond van artikel 18, 1, c), van de Dublin III-verordening, vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Hierin bevindt zich immers het formulier waarmee de Poolse instanties uitdrukkelijk instemmen met de terugname van de verzoeker onder de voormelde bepaling. Dit vormt voor de verweerder, ongeacht het gegeven dat het terugnameverzoek door de Belgische autoriteiten werd gestoeld op artikel 18, 1, b), van de Dublin III-verordening, een voldoende materiële grondslag om vast te stellen dat het door de verzoeker in Polen op 30 augustus 2024 ingediende verzoek om internationale bescherming als ingetrokken werd geregistreerd. Een bewijs van de intrekking of van de redenen van de intrekking moet niet door de verweerder worden verstrekt. Artikel 18 handelt immers over de verplichtingen die rusten op de verantwoordelijke lidstaat (dit is *in casu* Polen), en de verzoeker licht niet toe en de Raad ziet ook niet in welke bepaling van de Dublin III-verordening dan wel van de Vreemdelingenwet de verweerder zou opleggen om dergelijke bewijsstukken op te vragen bij de verantwoordelijke lidstaat en aan de betrokkene mee te delen alvorens over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

De verweerder wijst voorts op goede gronden op het volgende: “Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : “Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond”. Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Polen ingediende verzoek als ingetrokken werd geregistreerd. Conform artikel 18(2) zullen de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. De Poolse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Polen ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst. (...) Het rapport stelt dat er enkele bezorgdheden zijn over de toegang tot de procedure voor personen die terugkeren in het kader van de Dublin-verordening. Wanneer een verzoeker Polen verlaat voor er een beslissing werd genomen, kan zijn verzoek worden heropend en verdergezet als hij binnen de negen maanden naar Polen terugkeert. Als een verzoeker niet binnen de 9 maanden terugkeert, zal zijn verzoek afgesloten worden en kan hij bij zijn terugkeer enkel een volgend verzoek indienen. In dat geval zal het verzoek niet onmiddellijk op zijn inhoud worden beoordeeld, maar zal eerst een ontvankelijkheidsonderzoek worden uitgevoerd (blz. 37). We merken op dat de betrokkene op 29.04.2024 een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen en derhalve nog in de mogelijkheid is om binnen de termijn van 9 maanden naar Polen terug te keren.” Door enkel vaagweg te beweren dat hij in Polen een nieuwe asielaanvraag zal moeten indienen en dat dit “belangrijke” gevolgen zal hebben voor zijn toegang tot huisvesting en materiële bijstand, toont de verzoeker niet aan dat deze motieven niet deugdelijk zouden zijn.

Waar de verzoeker stelt dat er niet kan van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming impliciet is ingetrokken omdat hij het Poolse grondgebied heeft verlaten, merkt de Raad op dat uit niets blijkt dat de verweerder meent dat het verzoek om internationale bescherming om dergelijke redenen als impliciet ingetrokken werd beschouwd.

De verzoeker toont derhalve niet aan dat de bestreden beslissing op foutieve of op ondeugdelijke gemotiveerde wijze toepassing maakt van artikel 18, 1, c, van de Dublin III-verordening.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 18 van de Dublin III-verordening blijkt derhalve niet.

Het derde middelonderdeel is ongegrond.

3.2.4. In het vierde middelonderdeel voert de verzoeker aan dat op onwettige wijze werd besloten tot de afwezigheid, in het bevel om het grondgebied te verlaten, van een termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten. De verzoeker verwijst hierbij naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en een arrest van de Raad, waarin wordt benadrukt dat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek nader moet worden gemotiveerd. Volgens de verzoeker wordt *in casu* niet gemotiveerd waarom er een risico op onderduiken zou bestaan in zijn hoofd.

De 'basistermijn' van 30 dagen die op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt gekoppeld aan een bevel om het grondgebied te verlaten, gaat echter terug op Europese regelgeving die *in casu* niet van toepassing is. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijn heeft betrekking op terugkeer- en verwijderingsbesluiten ten aanzien van derdelanders die illegaal op het grondgebied verblijven en niet op verzoekers om internationale bescherming. Ook het door de verzoeker aangehaalde arrest (RvV 22 mei 2017, nr. 187 290) heeft betrekking op een terugkeerbesluit zoals bedoeld in voormelde richtlijn (bijlage 13). De onderhavige vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging heeft evenwel een Dublinoverdracht in de zin van de Dublin III-verordening tot voorwerp (zie *supra*). De toepasselijkheid van de Dublin III-verordening is niet verenigbaar met de toepassing van Terugkeerrichtlijn aangezien de regelgeving onderscheiden procedures en waarborgen voorziet (cf. RvV 8 maart 2018, nr. 200 933 VK). De verzoeker kan dus niet dienstig verwijzen naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en de daarin voorziene bepalingen betreffende de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, aangezien dit enkel voorbehouden is voor situaties die vallen onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn, terwijl verzoekers situatie niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn valt.

Bovendien herhaalt de Raad dat de verzoeker, zoals reeds besproken onder punt 2.2.2., uit het oog verliest dat aan de verzoeker tezamen met de thans bestreden beslissing een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats werd getroffen, waarin nader wordt gemotiveerd waarom er in verzoekers geval een significant risico bestaat op onderduiken ten einde een overdracht aan Polen te verhinderen en waarom zonder verwijl wordt voorzien in een terugleiding naar de grens. Er valt niet in te zien waarom de verweerder in de bestreden akte nogmaals zou moeten verduidelijken waarom het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig wordt geacht om de verzoeker zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden. Deze motieven kunnen immers reeds worden teruggevonden in de tevens in deze akte opgenomen beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Het kan voorts niet worden betwist dat de verweerder krachtens artikel 51/5, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wel degelijk over de bevoegdheid beschikt om de verzoeker zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden. Artikel 51/5, § 4, van de Vreemdelingenwet biedt de verweerder immers twee mogelijkheden wanneer wordt vastgesteld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een vreemdeling in het Rijk werd ingediend en dat deze vreemdeling derhalve dient te worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat. De verweerder kan ervoor opteren de betrokken vreemdeling te gelasten om zich voor een welbepaalde datum vrijwillig aan te bieden bij de autoriteiten van de verantwoordelijke lidstaat, maar kan er tevens voor kiezen om geen vrijwillige uitvoering toe te staan en de betrokken vreemdeling zelf zonder verwijl terug te leiden naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat. In de voorliggende zaak heeft de verweerder ervoor geopteerd om toe te staan om vrijwillig gevolg te geven aan de bestreden beslissing, maar om deze beslissing gedwongen uit te voeren middels een onverwijde terugleiding naar de grens. Zulks houdt geen schending in van artikel 51/5, §4, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat en daar toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid om geen termijn toe te staan om vrijwillig gevolg te geven aan de bestreden beslissing en gelet op het feit dat overweging 24 van de Dublin III-verordening stelt "*Overeenkomstig Verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie (1), kan een overdracht aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming plaatsvinden op basis van vrijwilligheid, in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide. De lidstaten dienen vrijwillige overdracht te bevorderen door passende informatie aan de verzoekers te verstrekken, en erop toe te zien dat overdrachten in de vorm van gecontroleerd vertrek of onder geleide op humane wijze gebeuren, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid, en geheel in het belang van het kind, en met de grootst mogelijke consideratie voor de ontwikkelingen in de desbetreffende jurisprudentie, in het bijzonder wat de overdracht op humanitaire gronden betreft*", kan de

verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat het regime van de Dublin III-verordening vereist dat informatie over de overdrachtstermijn duidelijk wordt vermeld, evenals de bijstand waarop verzoekers recht hebben, dat de 24ste overweging het belang benadrukt van passende informatie over de overdracht, dat dit wil zeggen dat het bevel om het grondgebied te verlaten totaal onverenigbaar lijkt met het Unierecht, en dat de Dublin III-verordening niet toestaat een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen met een termijn van 0 dagen.

Verzoekers kritiek houdt de ontkenning in van artikel 28, lid 2, van de Dublin III-verordening, dat bepaalt als volgt: *“Wanneer er een significant risico op onderduiken van een persoon bestaat, mogen de lidstaten de betrokken persoon in bewaring houden om overdrachtsprocedures overeenkomstig deze verordening veilig te stellen, op basis van een individuele beoordeling en, enkel voor zover bewaring evenredig is, en wanneer andere, minder dwingende alternatieve maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast”*. De Dublin III-verordening voorziet dus wel degelijk in de mogelijkheid om de betrokkene niet toe te staan zich op vrijwillige basis voor een welbepaalde datum aan te bieden bij de verantwoordelijk lidstaat.

De verzoeker maakt een schending van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen in het vierde onderdeel van het middel op het eerste zicht niet aannemelijk.

3.2.5. Het vijfde middelonderdeel wordt genomen uit de *“schending van artikel 3 EVRM en artikelen 1 à 4 en 18 van de EU-Handvest, alleen en gepaard met artikelen 3 en 17 van de Dublin-Verordening, het zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplichten, door niet alle relevante elementen in te zamelen en te onderzoeken omtrent de risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling in Polen door verzoeker bloot te stellen aan een reëel risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling, wat overeenkomt met systeem-falen”*.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers kritiek ter ondersteuning van het vijfde middelonderdeel niet dienstig wordt betrokken op de aangevoerde schending van de artikelen 1 tot en met 3 en 18 van het Handvest en artikel 17 van de Dublin III-verordening. Het vijfde middelonderdeel is, wat dit betreft, onontvankelijk. De verzoeker verduidelijkt immers niet hoe deze specifieke artikelen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden en dit kan evenmin uit zijn betoog worden opgemaakt. Verzoekers kritiek betreft een situatie van systeemfalen in Polen, hetgeen volgens hem strijdig is met het verbod op onmenselijke en vernederende behandeling. Deze kritiek kan enkel dienstig worden betrokken op de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 (lid 2) van de Dublin III-verordening. Het middelonderdeel wordt dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht en dit in samenhang met de tevens aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene

situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Het weze evenwel benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest, dat overeenkomt met artikel 3 van het EVRM. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Ook uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij ook nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een overdracht van verzoekende partij aan Polen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De aandacht die moet worden gegeven aan artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt voorts ook uit artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening, dat luidt als volgt:

“(…)

Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

(…)”

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoeker zal worden overgedragen aan Polen, nu hij in dit land op 30 augustus 2024 een verzoek om internationale bescherming had ingediend en gezien de Poolse autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18, lid 1, c), van de Dublin III-verordening.

De Raad wijst er in eerste instantie op dat de gemachtigde, blijkens de motieven opgenomen in de bestreden akte, gevolg heeft gegeven aan de verplichtingen die op hem rusten in het kader van de door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest geboden bescherming van de grondrechten. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder wel degelijk op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Polen. De verweerder heeft zich hierbij gesteund op het AIDA-rapport waaraan ook de verzoeker in zijn verzoekschrift refereert, en heeft daarnaast rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker. Hoewel hij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen en praktische obstakels die uit voormelde rapporten zijn gebleken, concludeert de verweerder dat de kritische opmerkingen betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Polen onvoldoende zijn om te besluiten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal-

en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Met de loutere ongestaafde bewering dat “*de algemene informatie bevestigt dat Polen gekenmerkt wordt door systemische tekortkomingen en niet in staat is om asielzoekers onder goede omstandigheden op te vangen*”, toont de verzoeker niet aan dat dit besluit op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

De verzoeker verwijst naar en citeert uit een passage van het AIDA-rapport waarin de *pushbacks* aan de grens met Wit-Rusland aan de kaak worden gesteld. Dit betoog heeft echter geen betrekking op omstandigheden waarvan kan worden aangenomen dat de verzoeker er thans zelf in dreigt terecht te komen als Dublin-terugkeerder. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander overgaat tot *pushbacks* en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat. Daarbij moet volgens het Hof wel worden beoordeeld of de vreemdeling na overdracht een reëel risico loopt om aan dergelijke praktijken te worden blootgesteld (HvJ, C-392/22, X/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, 29 februari 2024). De thans bestreden beslissing wordt genomen op grond van de vaststelling dat uit vingerafdrukkenonderzoek is gebleken dat de verzoeker reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Polen enerzijds, en dat de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk akkoord zijn gegaan met een terugname op grond van artikel 18, 1, c), van de Dublin III-verordening anderzijds. Hierbij is het ook van belang te wijzen op de waarborg opgenomen in artikel 18, tweede lid, van de Dublin III-verordening: “*In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.*” Met de vage verwijzing naar de (kritiek op) de *pushbacks* aan de Poolse grens met Wit-Rusland toont de verzoeker niet aan dat hij, nu hij overeenkomstig de bepalingen van de Dublin III-verordening via de luchthaven van Warschau (zie administratief dossier, kennisgeving vlucht d.d. 6 november 2024) aan Polen wordt overgedragen nadat de Poolse instanties daarmee uitdrukkelijk instemden, en de verzoeker dus het Poolse grondgebied op regelmatige wijze binnenkomt en dit met een geldig doorlaatbewijs dat hem door de Belgische instanties werd verstrekt (zie *supra*), een reëel risico zou lopen om aan een dergelijke praktijk van *pushbacks* te worden onderworpen. Verzoekers situatie moet als Dublin-terugkeerder worden onderzocht en hij kan niet worden beschouwd als iemand die illegaal de grens oversteekt. De verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de situatie van de vreemdelingen die illegaal de Wit-Russisch-Poolse grens overschrijden. Het weze herhaald dat de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk hebben ingestemd met de overdracht van de verzoeker.

Wat de opvangomstandigheden in Polen betreft, ontkent de verweerder in de bestreden beslissing niet dat de leefomstandigheden in bepaalde opvangvoorzieningen in Polen niet optimaal zijn, al wordt op basis van de informatie uit het AIDA-rapport wel op goede gronden vastgesteld dat deze situatie verbeterd is in vergelijking met vroeger. De verwijzing naar een bericht van *infomigrants* van februari 2022 kan dan ook niet overtuigen nu de informatie waarop de verweerder zich heeft gebaseerd véél recenter is en inderdaad spreekt van een verbeterde opvangsituatie voor asielzoekers in Polen. De verzoeker weerlegt de volgende pertinente vaststellingen niet: “*Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers recht hebben op materiële opvang vanaf het moment dat ze zich aanmelden bij een van de initiële opvangcentra. Ze hebben recht op opvang gedurende de procedure om internationale bescherming en er wordt geen onderscheid gemaakt tussen de gewone, versnelde en ontvankelijkheidsprocedure (blz. 54). Het rapport stelt dat verzoekers de keuze hebben tussen een verblijf in een opvangcentrum of een grotere financiële tegemoetkoming en verblijf op de privémarkt (blz. 58). Er zijn volgens het rapport enkele praktische belemmeringen wat de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen betreft. Verzoekers dienen zich zelfstandig naar het opvangcentrum te begeven en moeten zich er binnen de twee dagen aanmelden. Indien zij dat niet doen, wordt hun verzoek afgesloten (blz. 54). De financiële steun voor verzoekers zowel in de opvangcentra als voor privéaccommodatie is vaak niet voldoende om hun kosten te dekken. De tegemoetkoming kan wel verhoogd worden door bv. in een opvangcentrum te werken (blz. 58-59). De omstandigheden in de Poolse opvangcentra zijn in het algemeen beter dan in het verleden, maar kunnen verschillen van centrum tot centrum (blz. 63-64). We erkennen dat het AIDA-rapport zich ook kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Polen dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Polen is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.*”

Ook wordt door de verweerder erkend dat er bepaalde obstakels kunnen rijzen in verband met de toegang tot gezondheidszorgen in Polen: *“De betrokkene verklaarde een aantal zaken in verband met zijn gezondheid, zijnde een blijvende kwetsuur naar aanleiding van een bom en slecht zicht met zijn linker oog. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. (...)”*

De Poolse wetgeving waarborgt de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers (blz. 71). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, zoals de afgelegen locatie van de Poolse opvangcentra en de taalbarrière. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert, is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers wanneer dit nodig is (blz. 71-73). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (“common health certificate”), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Polen en dat er in de vorm van het “common health certificate” kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Polen een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

De verzoeker toont niet aan dat hij een psycholoog of trauma-therapeut nodig heeft, zodat hij niet dienstig kan verwijzen naar het tekort in Polen aan dergelijke gespecialiseerde medische hulpverlening. Door voorts opnieuw te wijzen op een aantal punctuele moeilijkheden betreffen de toegang tot de gezondheidszorgen, die in het AIDA-rapport worden gemeld en waarmee de verweerder terdege rekening heeft gehouden, toont de verzoeker niet aan dat het zou gaan om een dermate grote systeemfout dat de overdracht aan Polen in zijn geval een inbreuk zou vormen op de door de artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest geboden bescherming. De Raad benadrukt dat de verzoeker geen medische attesten bij het verzoekschrift heeft gevoegd waarin zijn gezondheidstoestand nader wordt omschreven. Er ligt dan ook geen begin van bewijs voor van een risico op onmenselijke of vernederende behandeling omwille van medische redenen. Bovendien heeft het EHRM bevestigd dat er in uitwijzingszaken voor medische aangelegenheden een bijzonder hoge drempel bestaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te nemen. Ongeacht de ziekte (fysieke of psychische aandoeningen) dient het immers te gaan om een onomkeerbare verslechtering van de gezondheidstoestand, waarbij die verslechtering zou uitmonden in ondraaglijk lijden of een significante vermindering van de levensverwachting (EHRM 7 december 2021, Savra t. Denemarken (GK), nr. 57467/15).

De verzoeker heeft niet aangetoond dat hij zich in een dergelijke situatie bevindt. De verzoeker brengt geen begin van bewijs naar voor waaruit kan blijken dat hij bij de overdracht aan Polen een reëel en bewezen risico loopt op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand derwijze dat een overdracht in strijd zou zijn met de door het EVRM en het Handvest beschermde grondrechten.

De verzoeker verwijst tevens naar een aantal zeer recente artikels van *Amnesty International* en *Le Monde* waarin wordt gemeld dat de Poolse eerste minister, Donald Tusk, op 12 oktober 2024 heeft aangekondigd, als deel van de Poolse migratiestrategie voor 2025-2030, een in de tijd en territoriaal beperkte opschorting door te voeren van het recht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name voor de personen die illegaal vanuit Wit-Rusland de grens met Polen oversteken. De verzoeker maakt echter geheel niet aannemelijk hoe dit alles, dat overigens nog om een toekomstig plan gaat en vooralsnog niet wordt uitgevoerd, zijn persoonlijke situatie zou kunnen beïnvloeden. *In casu* hebben de Poolse autoriteiten immers uitdrukkelijk toegestemd met de verplichting om het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming te behandelen conform artikel 18, 1, c), van de Dublin III-verordening. Door naar de recente aankondiging van Donald Tusk te verwijzen, toont de verzoeker niet aan dat hij door deze toekomstige strategie zou kunnen worden geraakt.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, werd ook rekening gehouden met de tijdslimiet van negen maanden die thans is voorzien in de Poolse wetgeving. De verweerder verwijst hieromtrent uitdrukkelijk naar het AIDA-rapport waaruit ook de verzoeker citeert. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Het rapport stelt dat er enkele bezorgdheden zijn over de toegang tot de procedure voor personen die terugkeren in het kader van de Dublin-verordening. Wanneer een verzoeker Polen verlaat voor er een beslissing werd genomen, kan zijn verzoek worden heropend en verdergezet als hij binnen de negen maanden naar Polen terugkeert. Als een verzoeker niet binnen de 9 maanden terugkeert, zal zijn verzoek afgesloten worden en kan hij bij zijn terugkeer enkel een volgend verzoek indienen. In dat geval zal het verzoek niet onmiddellijk op zijn inhoud worden beoordeeld, maar zal eerst een ontvankelijkheidsonderzoek worden uitgevoerd (blz. 37). We merken op dat de betrokkene op 29.04.2024 een verzoek om internationale bescherming indiende in Polen en derhalve nog in de mogelijkheid is om binnen de termijn van 9 maanden naar Polen terug te keren.”* De verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling, gelet op zijn specifieke omstandigheden, incorrect zou zijn.

De verzoeker maakt tevens gewag van de mogelijkheid dat hij in Polen in detentie wordt geplaatst. Hij wijst erop dat het AIDA-rapport melding maakt van onaangepaste detentie van kwetsbare Dublinterugkeerders nu de beoordeling van de kwetsbaarheid veel tekortkomingen vertoont, en er, gelet op de 9 maanden-termijn, vele nieuwe verzoeken om internationale bescherming worden ingediend door Dublinterugkeerders. De verzoeker toont met zijn betoog echter niet aan dat hij in dit kader een specifieke kwetsbaarheid vertoont die ertoe zou leiden dat hij, louter door een eventuele detentie na overdracht aan Polen, een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te ondergaan. Hieromtrent wijst de Raad erop dat de verzoeker nalaat aan te tonen dat de omstandigheden van detentie in de ontvangende lidstaat het niveau van hardheid bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). De verzoeker toont niet concreet aan dat dit voor hem het geval is.

Waar de verzoeker tot slot eenvoudigweg verwijst naar zijn verklaringen als antwoord op vraag 39 van zijn Dublininterview, heeft de verweerder hieromtrent op redelijke en goede gronden als volgt geoordeeld: *“Wat de behandeling in Polen betreft, merken we op dat de verklaringen van de betrokkene in dit verband vaag zijn en hij geen enkel begin van bewijs van onheuse behandeling aanbrengt. Verder wijzen we erop dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Poolse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.”* De verzoeker brengt hiertegen niets in.

Samenvattend stelt de Raad dan ook vast dat de verweerder, blijkens de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht op een gedegen wijze heeft onderzocht en dat er een uitgebreid onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublininterview en steunde zich bij de beoordeling van verzoekers omstandigheden en de algemene situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Polen op de relevante stukken van het administratief dossier en gezaghebbende en recente informatiebronnen.

De verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat hij bij overdracht naar Polen wordt onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang van asielzoekers, in het bijzonder voor Dublinterugkeerders, of in de behandeling van beschermingsverzoeken aldaar, dan wel omwille van de specifieke omstandigheden van zijn individuele geval. In die omstandigheden kon de

verweerder op redelijke wijze besluiten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van de artikelen 3, lid 2, van de Dublin III-verordening.

De Raad herhaalt dat het Hof van Justitie in het arrest *Jawo* heeft gesteld dat de hoge drempel van zwaarwegendheid slechts bereikt is *“wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”*. De verzoeker toont niet aan dat deze hoge drempel *in casu* zou zijn bereikt of dat in de bestreden beslissing niet op deugdelijk gemotiveerde en zorgvuldige wijze zou zijn besloten dat dit niet het geval is.

Een schending van artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het vijfde middelonderdeel is ongegrond.

3.2.6. In het zesde en laatste middelonderdeel beroept de verzoeker zich op een schending van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 26 van de Dublin III-verordening en van artikel 51/5, §4, van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat het tegenstrijdig is om hem het bevel te geven om het Schengengrondgebied te verlaten en hem tegelijk op te dragen zich aan te bieden bij de Poolse instanties. De verzoeker leest hierin dat hij zich bij de Poolse instanties buiten het Schengengrondgebied dient aan te bieden, hetgeen enkel kan bij een Pools consulaat of ambassade in een derde land, hetgeen echter strijdig is met het beginsel van non-refoulement zoals neergelegd in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag.

Zoals hoger reeds werd vastgesteld onder punt 2.2.1., werd *in casu* op duidelijke wijze gemotiveerd dat de verzoeker het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle moeten toepassen moet verlaten *“tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. Dit houdt dus enkel een verplichting in om het Schengengrondgebied te verlaten indien de verzoeker niet over de nodige documenten zou beschikken om zich naar een Schengenlidstaat te begeven. Dit geval doet zich *in casu* niet voor, nu de verweerder in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd dat de verzoeker teruggedleid zal worden naar Polen en nu de verzoeker in het bezit werd gesteld van een doorlaatbewijs naar Polen (bijlage 10bis). De verweerder heeft zodoende zelf de draagwijdte van de bestreden beslissing duidelijk beperkt, in die zin dat deze beslissing er enkel toe strekt de verzoeker over te brengen naar Polen.

Verzoekers vergezochte redenering dat hij zich zou moeten aanbieden bij een consulaat of ambassade van Polen in een derde land of in zijn land van herkomst, berust op een foutieve lezing van de bestreden beslissing en zij gaat bovendien voorbij aan het gegeven dat de verzoeker wel degelijk over de nodige documenten beschikt om zich naar Polen te begeven.

Een schending van het non-refoulementsbeginnsel of van de door de verzoeker geschonden geachte bepalingen ligt niet voor.

Het zesde en laatste middelonderdeel is ongegrond.

3.3. Het enig middel is derhalve ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend vijftwintig door:

C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	C. DE GROOTE
--------------	--------------